

Μια φορά κι έναν καιρό, τον πολύ παλιό καιρό, τότε που όλη η γη ήταν ένα απέραντο δάσος, ζούσε μέσα στο ξύλινο καλύβι της, στην καρδιά του δάσους, μια γριά γυναίκα.

Τ' όνομά της ήταν Μαραλά. Κανένας δεν ξέρει γιατί είχε αυτό το όνομα.

Η Μαραλά ήταν τόσο γριά, που σαν κι αυτή δεν υπήρχε καμιά σ' ολόκληρο τον κόσμο.

Έλεγαν ότι ήταν πιο γριά κι από την πιο γριά. Πιο γριά απ' όλες τις γριές αυτής εδώ της γης. Κι έλεγαν ακόμα πως ήξερε πολλά, τα 'ξερε όλα και πως μπορούσε να κάνει πράγματα ασυνήθιστα και πολύ παράξενα...

Μιλούσε, λέει, όλες τις γλώσσες των ανθρώπων και τις γλώσσες των ζώων, των δέντρων και των πουλιών. Έφτιαχνε, λέει, τα πιο νόστιμα φαγητά, έφτιαχνε τα φαγητά όλων των τόπων, έπλαθε και ζύμωνε τα πιο αφράτα και μυρωδάτα ψωμιά, ανακάτευε τα βότανα κι έκανε βάλσαμα και γιατρικά. Μιλούσε με τ' αστέρια, με τον ήλιο και με το φεγγάρι. Μιλούσε με τη βροχή, τις αστραπές και τους κεραυνούς.

Μόνο με τους ανθρώπους δε μιλούσε η Μαραλά. Και πού να τους βρει τους ανθρώπους εκεί, εκείνο τον καιρό, τον πιο παλιό καιρό του κόσμου;

Και περνούσανε τα χρόνια. Και η γριά Μαραλά γερνούσε όλο και πιο πολύ.

Το πρόσωπό της το 'χανε ζωγραφίσει τα χρόνια, κι αν έσκυβες να την κοιτάξεις από κοντά, έβλεπες πως το 'χανε σκάψει κιόλας. Λίμνες και ποτάμια, βουνά και χαράδρες έβλεπες πάνω στο παλιό της πρόσωπο. Κι αν έβαζες τα δάχτυλά σου, τ' άγγιζες όλα αυτά. Το 'χανε χαράξει τα χρόνια το πρόσωπό της. Και τις έβλεπες τις χαρακιές που ήταν σαν τα μονοπάτια. Τα περπατούσες τα μονοπάτια κι έφτανες στα φωτεινά της μάτια, που είχανε μια γλύκα που όμοιά της δεν είχες ξαναδεί.

Το σώμα της έγερνε κι έγερνε, είχε γίνει ένα σαλιγκαράκι και περπατούσε αργά, τόσο αργά όσο κανένα άλλο πλάσμα σ' εκείνο τον τόπο δεν περπατούσε.

Τα μαλλιά της είχαν μακρύνει πολύ και από χρόνια σέρνονταν στο χώμα κι είχαν βαρύνει πολύ και η Μαραλά δεν μπορούσε πια να τα κουβαλήσει. Καθόταν πάνω σε μια πέτρα στο βάθος της καλύβας της και τα χάιδευε, τα χάιδευε με τα παμπάλαια χέρια της. Τα χτένιζε με τα γέρικά δάχτυλά της και καμιά φορά τραγουδούσε με τη φωνή της, την πιο παλιά φωνή του κόσμου:

Μα και ρα και λα
τ' όνομά μου Μαραλά.

Κι ήτανε τόσο όμορφη αυτή η πιο παλιά φωνή του κόσμου, που μαζεύονταν γύρω της τα πουλιά κι άρχιζαν κι αυτά το τραγούδι:

Μα και ρα και λα
τ' όνομά μου Μαραλά.

Και μετά έρχονταν και τα άλλα, τα ερπετά και τα ζώφια και τα έντομα, κι άκουγαν μαγεμένα.

Μόνο οι άνθρωποι δε φάνηκαν ποτέ. Και πώς να φανούν οι άνθρωποι εκεί, εκείνο τον παλιό καιρό, τον πιο παλιό απ' όλους;

Ένα ζεστό πρωινό, έτσι όπως καθόταν ανάμεσα στα πουλιά και τραγουδούσε η Μαραλά, της ήρθε μια ιδέα. Τα παρακάλεσε να της πλέξουν τα μακριά της μαλλιά, να τα κουβαλά, λέει, πιο εύκολα. Κι αρχίσαν αυτά λίγο λίγο, λίγο λίγο και της φτιάξαν μια πλεξούδα που πιο μακριά δεν υπήρχε πουθενά. Και μέσα στις στρογγυλάδες της πήγανε και κάμανε τις φωλιές τους. Κι ύστερα ήρθαν τα έντομα και τ' άλλα πετούμενα και κάμανε κι αυτά τις δικές τους φωλιές. Και φέρανε σπόρους και φέρανε καρπούς και φέρανε χώμα και νερό. Κι οι σπόροι φύτρωσαν κι έγιναν λουλούδια. Λουλούδια της άνοιξης και του χειμώνα. Και γέμισε η πλεξούδα της Μαραλά χρώματα. Άσπρα, κόκκινα, γαλανά χρώματα. Και οι καρποί ωρίμασαν κι αυτοί και δρόσισαν με τους χυμούς τους τα μαλλιά της. Και τα πουλιά κλώσσαν τ' αυγά τους, κι όταν ζέστανε ο καιρός, έσπασαν τα τσόφλια κι άνοιξαν σιγά σιγά και βγήκανε τα καινούρια πουλιά κι έμαθαν κι αυτά το τραγούδι:

Μα και ρα και λα
τ' όνομά μου Μαραλά.

Η Μαραλά είχε αλλάξει πολύ πια. Ήταν γεμάτη ανθούς και λουλούδια, πουλιά και καρπούς, σπόρους, τραγούδια, ήταν όλα αυτά μαζί. Κι ήταν όμορφη. Κι ούτε που καταλάβαινες πως ήταν μια γρια γυναίκα. Η πιο γρια γυναίκα του κόσμου.

Και πέρασε έτσι κάμποσος καιρός. Η Μαραλά γερνούσε όλο και πιο πολύ. Δεν έβλεπε τίποτα πια. Μόνο άγγιζε. Με τα παλιά σκεβρωμένα της δάχτυλα ψηλαφούσε τα πράγματα γύρω της και δε λάθευε ποτέ. Όλα τα καταλάβαινε. Μα πιο πολύ τα ένιωθε. Τις πέτρες, τα λουλούδια, τα έντομα, τα πουλιά, τα μικρά τους αυγά, τους θάμνους, τα δέντρα, τους καρπούς. Ακουμπούσε πάνω τους την καρδιά της. Κι ένιωθε τους χτύπους της δικής τους καρδιάς. Κι όλα γίνονταν ένα:

τακ-τακ-τακ...

Οι ανάγκες της όλο και λιγόστευαν. Περνούσε τις μέρες της
με λίγο νερό και μερικές σταγόνες μέλι που έσταζαν οι φίλοι της τα πουλιά
με τα ράμφη τους στο γέρικό της στόμα.

Και μια μέρα, σ' εκείνη τη μεριά του κόσμου που ζούσε η πιο παλιά γυναίκα, ακούστηκε ένας φοβερός κρότος σαν άγριος κεραυνός. Όλα τρόμαξαν κι αναδεύτηκαν. Τρόμαξε κι η Μαραλά. Η καρδιά της χτύπησε δυνατά, κόντεψε να σπάσει.

Ήταν βαρύς χειμώνας και το πυκνό δάσος περίμενε κάτω απ' το χιόνι και τον πάγο να ζεστάνει ο καιρός, να 'ρθει η άνοιξη και μετά το καλοκαίρι. Σιωπή απλωνόταν παντού. Ο κρότος τα αναστάτωσε όλα. Άφησαν τη ζεστή πλεξούδα της Μαραλά και βγήκαν έξω, στην παγωνιά.

Πέταξαν και σύρθηκαν ως εκεί απ' όπου ακούστηκε, ως το ποτάμι, και τότε είδαν να 'ρχεται από μακριά, να κατεβαίνει με μεγάλη ορμή και να σπάει τα παγωμένα νερά με τρομερό κρότο ένα κόκκινο σημάδι. Το σημάδι πλησίαζε και πλησίαζε, ώσπου έφτασε στην όχθη.

Ήταν ένα κορίτσι με κατακόκκινα μαλλιά. Το κορίτσι στεκόταν πάνω σε μια ξύλινη σανίδα και τους χαμογελούσε. Κι επειδή ήταν η ώρα που ρόδιζε η αυγή, το είπαν αμέσως Ροδινή. Και μετά τραγουδίσανε:

Ρο και δι και νη
καλώς ήρθες, Ροδινή.

Κι έγινε τ' όνομά του.

